Slovo: 35. Chrámy ano či ne?

Jsme povoláni být prostorem svobody, milosrdenství a nově obnovené harmonie.

Slovo

Chrámy ano či ne?

1. čtení: Žalm 24

1 Davidův; žalm. Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.
2 To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy.
3 Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě?
4 Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě.
5 Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy.
6 To je pokolení těch, kdo se na jeho vůli dotazují. Ti, kdo hledají tvou tvář – toť Jákob.
7 Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše se zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy.

8 Kdo to je Král slávy? Hospodin, mocný bohatýr, Hospodin, bohatýr v boji.
9 Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše je zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy.
10 Kdo to je Král slávy? Hospodin zástupů, on je Král slávy!

2. čtení: Efezským 2, 19 – 22

19 Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině.
20 Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš.
21 V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu;
22 v něm jste i vy společně budováni v duchovní příbytek Boží.

Sestry a bratři,

tak už jsme oběma nohama v novém roce. Svátky skončily, školní prázniny jsou rovněž ty tam a před

námi je celých 12 měsíců s letopočtem 2022.

Sice ještě párkrát v dokumentech napíšeme místo dvojky jedničku, ale nebude dlouho trvat a zvykneme si. Nic jiného nám ani nezbývá neboť čas se nás neptá a letí si po svém. Kdybychom tak věděli, co nás v novém roce čeká…

Vlastně je to ale nesmysl, co jsem teď řekl. Nejsme přece naprogramovaní roboti, aby se to dalo předpovědět. Nic jako nevyhnutelný osud nezná ani Bible.

Všechno je sice v rukou Božích, ale za spoustu věcí neseme odpovědnost sami. Leccos si můžeme pokazit, na druhé straně i leccos vlastním přičiněním vylepšit, nic není předem dáno. Proto je život takové dobrodružství.

A tak nebudeme spekulovat, co by kdyby, a zaměříme se na počátku nového roku na to, co je pro nás křesťany jisté a neoddiskutovatelné:

„Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Ježíš Kristus“ (Efezským 2,20).

Jsme stavbou. Hned v dalším verši se dozvídáme o jakou stavbu jde. Je to chrám, duchovní příbytek Boží. Zatím je pořád ještě ve výstavbě, ale projekt je jasný. Má to být dům, kde spočine Hospodinova přítomnost. Kde se setkává nebe se zemí.

Takhle byl původně koncipován jeruzalémský chrám. Král Šalomoun ho vystavěl během sedmi let. Obdobně jako Hospodin na počátku stvořil svět v sedmi dnech.

Chrám měl symbolicky znázorňovat velkolepost stvořeného světa, měl také připomínat, že Bůh v něm chce být přítomný. Stvořitel má o svůj svět a o člověka trvalý zájem.

Všechno v nádherné chrámové budově mělo připomínat původní ráj. Reliéfy všelijakého rostlinstva a postavy cherubů byly rozmístěny po všech stěnách svatyně.

Cherubové měli postavy složené z podoby zvířat i lidí a znázorňovali symbolicky všechno tvorstvo. Dva z nich, potažení zlatem a umístění ve svatyni svatých, tvořili pomyslný podstavec, na němž spočívala Boží přítomnost. Svými křídly zakrývali truhlu smlouvy, v níž byly umístěny desky smlouvy, kterou Hospodin uzavřel se svým lidem.

Dva mohutné sloupy u vstupu do svatyně znázorňovaly strom života a strom poznání dobrého a zlého. Chrám coby místo, kde se setkává nebe se zemí. Připomínka ráje, původní harmonie světa, v němž přebývá Bůh a raduje se ze svého stvoření.

Každý návštěvník chrámu ale věděl, že ona původní rajská harmonie je vinou člověka ve skutečnosti dávno pryč.

Zároveň však věřil, že právě v prostorech chrámu jí lze znovu ochutnat, zažít, alespoň na pár chvil si ji znovu přivlastnit.

Při bohoslužebných obřadech spojených s obětováním zvířat a plodů země byly přítomným odpouštěny hříchy, byli uzdravováni ze svých nemocí, posedlostí a smutků.

Nutno dodat, že sdělení odpuštění nebo potvrzení o vyléčení byly výhradně v kompetenci chrámových kněží.

Chrám byl místem radosti a veselí. Nejen proto, že sem lidé ve velkých počtech přicházeli, aby si o svátcích připomínali slavné události národní historie.

Chrám byl místem radosti a veselí protože zde lidé mohli zažít něco z oné harmonie ztraceného ráje, mohli zakusit Boží milosrdenství, stav, kdy svět ještě nebyl vymknutý z kloubů. Mohli se posílit na duchu i na těle, mohli se společně s ostatními radovat a slavit.

My protestanti, a zejména my Chelčičáci, na vznešené a bohatě zdobené bohoslužebné prostory moc nedáme.

Už od dob české reformace zastáváme názor, že středobodem jakéhokoli setkání Božího lidu má být především Boží slovo.

Všechno ostatní může překážet a narušovat soustředěnost k tomu, co nám chce Bůh ve svém slově sdělit.

Nemáme na vznešené chrámy a nádhernou výzdobu buňky, jak se říká. A v jistém ohledu je to trochu škoda. Stačí zajít třeba do pravoslavného chrámu, a jste-li jen trochu vnímaví, ocitnete se najednou v jiném časoprostoru.

Z obrazů a stěn se na vás dívají apoštolé, andělé a všichni věrní křesťané, kteří už jsou v Boží slávě. Můžete tam zažít Boží milosrdenství, vzkříšení i budoucí ráj plný původní harmonie veškerenstva.

Takhle nějak a nejspíš ještě intezivněji působil na návštěvníky i chrám jeruzalémský.

Vraťme se ale do epištoly Efezským. My všichni máme být takovým chrámem. Každý z nás jednotlivě jsme kameny, kterými Boží stavba pokračuje.

Základem jsou proroci a apoštolé. Jednotlivé zdi potom drží pohromadě díky úhelnému kameni, který je spojuje.

Dneska už se tyto stavební prvky nepoužívají neboť máme jiné materiály. Dřív na úhelných kamenech ale hodně záleželo. Vkládaly se do rohů budovy, byly obvykle větších rozměrů a spojovaly dvě zdi, které spolu tvořily pravý úhel, proto úhelný kámen. Bez něj by se stěny vzájemně rozklížily, nedržely by pohromadě a stavba by se dřív nebo později zřítila.

Těmi zdmi má autor epištoly na mysli vztah křesťanů židovského a pohanského původu. Díky svorníku v postavě Ježíše Krista už mezi nimi není podstatný rozdíl.

Platí to obdobně samozřejmě i v dnešní době. Mezidenominační rozdíly nemohou hrát zásadní roli tam, kde strany spojuje popsaný úhelný kámen.

Pokud se ovšem najde někdo, ať už jednotlivec nebo sbor či církev, kdo jiné zdi (sbory, církve) odsuzuje a nepřijímá, ten nestaví chrám Boží, ale svůj vlastní pomník.

Pán Bůh ovšem nestojí o pomníky, které si pro svou slávu stavíme. Chce umístit svou přítomnost do společného chrámu, v němž je sice každý kámen jiný, ale všechny dohromady vytvářejí onu velkou stavbu připomínající původní rajskou harmonii.

Sestry a bratři, Bible nám dosvědčuje, že Ježíš Kristus přišel, aby původní svatostánek nahradil.

To, co se mohlo odehrávat pouze v jeruzalémském chrámu přenesl do vesnic a městeček Galileje a Judska.

Pokusme se to nějak zobrazit v dnešních reáliích. Představte si, že vám někdo na ulici nabídne možnost vyrobit na počkání váš cestovní pas nebo třeba řidičský průkaz. Hned, na místě, bez toho, abyste museli na úřady, bez fronty, bez čekání.

Tak nějak to muselo připadat lidem kolem Ježíše.

Místo, aby je s jejich hříchy, smutkem a nemocemi poslal, jak se správně má, do chrámu, udělal vše na místě. Odpouštěl hříchy, uzdravoval a se všemi při společném jídle slavil začátek nového věku pokoje a harmonie.

Vykladači zákona a velekněží mu to pochopitelně měli za zlé.

Ti, kteří Ježíše přijali jako svého druhu obdobu Hospodinova chrámu, měli ovšem jiný názor.

V Ježíšovi se setkávalo nebe se zemí, v něm lidé mohli zažít Boží milosrdenství, v něm spočinula Hospodinova přítomnost. Chrámu jakožto instituce najednou není potřeba.

K podobnému vystupování jsme dnes zváni my všichni.

Být Boží stavbou sevřenou osvědčeným úhelným kamenem.

Být prostorem svobody, milosrdenství a nově obnovené harmonie.

Je to velký úkol, rozhodně. A také velká šance, a velká radost, bezpochyby, jelikož v chrámě jaksi z podstaty nemůže být smutno.

PeČ

SPCH 6. 1. 2019

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů